

[Lisbet Hindsgaul.]

for vidt i sin begrundelse for et adoptionsforholds ophævelse, ja, så vidt, at jeg, selv om jeg efter udvalgsbehandlingen måske på mit partis vegne vil tiltræde forslaget, dog ønsker i dag ved første behandling at gøre enkelte bemærkninger i tilknytning til det forelagte lovforslag.

Adoptionens egentlige væsen er jo, at mennesker efter moden overvejelse tager et barn til sig og gør det, fordi de savner et barn og ønsker at betragte dette barn som deres eget. Jeg tror, de fleste er klar over, at dette er en meget alvorlig beslutning, ikke alene for de to barnløse mennesker, men også og måske allermest for barnet, der forsvarsløst og med et andet slægtspræg i sig nu skal omplantes og vokse op til at blive det, som forældrene ventet af barnet i væsen og karakter. Naturligvis må der derfor finde en omfattende undersøgelse sted støttet til de hertil knyttede institutioner, en undersøgelse både af sundhedstilstand i fysisk og i psykisk henseende af barnets slægtsmæssige oprindelse, og af om muligheden for arvelig belastning skulle være tilstede. Hele denne undersøgelse skylder de nye forældre ikke alene sig selv men også barnet, før livet begynder for de tre, der herefter skal være en enhed.

De ændringer i adoptionsloven, som det foreliggende lovforslag indeholder, bygger på det ræsonnement, at man, når man selv vælger sit barn, også skal holdes skadeløs, såfremt det viser sig, at man har foretaget et uheldigt valg, idet barnet lider af fejl, som det ikke har været muligt at konstatere på adoptionstidspunktet. Rammerne for ophævelse af adoptionsforholdet skal derfor udvides. Den højtærede justitsminister henviser til, at der i de sidste 8 år har været mindst — en lidt mærkelig talangivelse: mindst 3 henvendelser om ophævelse af adoptionsforhold, som man i henhold til de nugældende regler har måttet afvise. Jeg forstår godt, at der på bestemte områder skal en sådan lovhjemmel til, idet det må være en menneskelig ulykke uden lige at få et barn, hvadenten det nu er et adoptivbarn eller ens eget barn, der f. eks. er åndeligt belastet på sørgelig og graverende vis, og foreligger denne erkendelse af sindslidelse eller anden abnorm tilstand hos barnet så tidligt, at fjernelse ikke betyder nogen menneskelig lidelse eller savn, er fjernelse selvsagt det bedste, først og fremmest for forældrene, men også for barnets skyld.

Her har jeg altså ingen indvending at

gøre, men anderledes stiller det sig, når det hedder i forslaget til ændring af den nugældende § 20, at adoptionsforholdet kan ophæves, såfremt barnet lider af „betydelig legemlig mangel eller alvorlig og langvarig sygdom“, ganske vist med det forbehold, at denne mangel eller lidelse hidrører fra tiden før adoptionen. Hvad forstår den højtærede justitsminister ved de anførte årsager til adoptionsforholdets ophævelse? Tuberkulose må vel regnes for en sygdom, der falder ind under begrebet „alvorlig og langvarig sygdom“, men med denne lidelse eller sygdom er det dog ikke anderledes, end at man i vor moderne tid, med vor fremragende lægevidenskabelige dygtighed, har kunnet henvise til fuldstændig helbredelse som resultat. Skulle derfor forældre af denne grund have lov-mæssig hjemmel til at afbryde et adoptionsforhold — for øvrigt et ord, der efter min mening på nærværende tidspunkt slet ikke kan anvendes, idet der efter min mening nu alene er tale om forældre og barn. Jeg synes, det ville være at gå for vidt og at forflygtige det ansvar, der er alle forældres lod, hvad enten man er stedfortræder eller ej for naturlige forældre. En sygdom kan måske også opfattes som en prøvelse, der skal vise, om kærligheden til barnet ikke var — hvad den kan være — et egoistisk udtryk for den hjemlivets lykke, for den underholdning, for den forfængelighed, som det er unddraget en at opleve på naturlig vis, jeg kan måske bruge udtrykket: som man er blevet snydt for. Og hvad siger den højtærede justitsminister til den sygdom, der hedder børnelammelse? Er det samme ikke tilfældet med denne sygdom? Kan den ikke komme ind under begrebet alvorlig sygdom eller legemlig mangel, og har det moderne lægevidenskabelige arbejde på dette område ikke vist de allerbedste resultater, så de mennesker, der er ramt af denne tunge skæbne, trods den ene eller den anden defekt dog er blevet nyttige, sunde og kærlige mennesker?

Dette spørgsmål er det meget, meget vanskeligt at lovgive om. Benytter adoptivforældrene sig imidlertid af den ret, der nu ønskes lovhjemlet, vil jeg personlig have lov til at betvivle, at det rigtige forældresind har været tilstede, da man besluttede at tage det lille barn ved hånden, i den menneskelige betydning, der er udtrykt i ordene: dette er mit barn. Jeg tvivler ikke om, at der er adoptivforældre, der efter denne lovs ikrafttræden vil benytte sig af denne ret. Men lykkeligtvis er der, som